

2. søndag efter Trinitatis d. 10. juni 2018

Salmer:

724: Solen stråler over vang

29: Spænd over os dit himmelsejl

675: Gud, vi er i gode hænder

68: Se, hvilket menneske

208: Skriv dig, Jesus, på mit hjerte

722: Nu blomstertiden kommer

Prædikentekst: Lukasevangeliet 14,25-35

Store skarer fulgtes med Jesus, og han vendte sig om og sagde til dem: »Hvis nogen kommer til mig og ikke hader sin far og mor, hustru og børn, brødre og søstre, ja, sit eget liv, kan han ikke være min discipel. Den, der ikke bærer sit kors og går i mit spor, kan ikke være min discipel. Hvis en af jer vil bygge et tårn, sætter han sig så ikke først ned og beregner udgifterne for at se, om han har råd til at gøre det færdigt? – for at man ikke skal se ham lægge en sokkel uden at kunne fuldføre det, så alle giver sig til at håne ham og siger: Den mand begyndte at bygge, men kunne ikke fuldføre det! Eller hvilken konge vil drage i krig mod en anden konge uden først at have sat sig ned for at overveje, om han med ti tusind mand er stærk nok til at møde ham, der kommer imod ham med tyve tusind? Hvis ikke, sender han udsendinge for at forhøre sig om fredsforholdene, mens den anden endnu er langt borte. Sådan kan ingen af jer være min discipel uden at give afkald på alt sit eget. Salt er en god ting; men hvis selv saltet mister sin kraft, hvordan skal det da blive salt igen? Det duer hverken til jord eller gødning; man smider det væk. Den, der har ører at høre med, skal høre!«

For 14 dage siden blev jeg far. Søndag d. 27. maj kl. 1.25 kom vores lille pige endelig ud til os. Fra sit trygge tilholdssted helt tæt på sin mors hjerte og ud til en verden med nye lyde, nye lugte og alt muligt nyt. Hun har det godt og trives. Hun er tryk, når hun er hos os. Hun har brug for at være et helt trygt sted. Det har moren og faren også, vi har siden da holdt os mest til vores hus, vores rede. Og det samme har vi alle. Vi har brug for at være et trygt sted. I dag vil vi kigge nærmere på, hvor vi finder det sted, hvor der er tryk og fred.

Det er lidt pudsigt, at den første prædiketekst, jeg møder efter 14 dages far-orlov, er en tekst, hvor Jesus siger: ”Hvis nogen kommer til mig og ikke hader sin far og mor, hustru og børn, brødre og søstre, ja, sit eget liv, kan han ikke være min discipel.”

Hvad går det nu ud på? Er Jesus en had-prædikant? Ønsker han, at børn skal hade deres familier, deres forældre, ja, sig selv?

Nej. Jesus understreger tidligere i Lukasevangeliet, at Guds vilje for vores liv er, at vi skal elske vores næste som os selv. Ikke hade hinanden. Ikke hade os selv. Men elske vores næste som os selv. Derfor må Jesu ord om had ikke forstås bogstaveligt, men retorisk. Det handler om, at vi skal elske os selv og vores familie mindre, end vi elsker Jesus. Det bliver det da en smule mindre dramatisk af, men kun en smule. Det er stadig et stærkt krav.

Jesu skarpe ord om at sætte ham højere end ens familie og en selv er i første omgang ord til hans disciple, som kom til at stå i vanskelige valg. Hvis de valgte at følge Jesus, som på afgørende punkter brød med deres jødiske tro og tradition, så kunne de risikere at blive udstødt af deres familier. Så kunne der blive ufred og utryghed. Så kunne de blive tvunget til at vælge mellem deres tro på Jesus og deres loyalitet mod deres familie og dens tradition og tro. Så ville de skulle vælge mellem far og mor, søster og bror, og så deres nye ven, Jesus. Så Jesus opfordrer dem til at overveje det nøje. Det kan komme til at koste noget at følge ham. Det er som når man bygger et hus eller drager i krig. Det er godt at have overvejet det hele grundigt. Har man råd til at bygge huset? Eller vil der stå en halvfærdig garage eller udestue og skæmme de næste mange år? Er ens hær stor nok til at gå i krig? Eller vil man få bank i første slag?

Hvis ikke der er penge eller soldater nok, så er det nok bedst at lade være. Så undgår man at tabe ansigt og møde en masse hån fra omgivelserne.

Så Jesus opfordrer disciplene til at overveje situationen nøje. Hvis de følger ham og tror på, at han er Guds søn, så kan det komme til at betyde, at nogle bånd brydes til deres familie. Men til gengæld knyttes der et stærkt og eviggyldigt bånd til Jesus, Guds søn. Det er der tryghed i.

Men det er ikke kun kærligheden og loyaliteten til ens familie, der kan gå rod i, hvis man følger Jesus. Jesus siger det direkte: ”Sådan kan ingen af jer være min discipel uden at give afkald på alt sit eget.” At hade sig selv vil altså sige at give afkald på alt sit eget, at sætte Jesus højere end sig selv. Det viste mange af disciplene, at de var villige til at gøre. Efter Jesu død og opstandelse

udbredte de nyhederne om ham og alt det, han havde gjort. De mødte både begejstring og åbne arme, men også forfølgelse og modstand. Og de blev næsten alle henrettede for deres tro. De holdt fast i troen, de gav afkald på alt deres eget, ja, deres eget liv for at følge Jesus.

Kristne rundt om i verden står i samme valg i dag, når de bliver interesserede i Jesus. Især kristne i muslimske lande som Iran eller Indonesien, i hinduistiske lande som Indien, eller i sekulære eller kommunistiske lande som Cuba eller nogle af de tidligere sovjet-republikker. Her kan det bogstaveligt talt koste alt, hvis mennesker vælger at tro på, at Jesus er den eneste vej til Gud. Det kan koste dem den tryghed, de havde i familien. Det kan koste dem den tryghed, de havde i et godt vellønnet job i staten. Det kan koste dem tæv eller i sidste ende livet. Og det er klogt, at de overvejer tingene nøje, inden de vælger at blive døbt og være mere offentlige omkring deres tro. For det kan koste dem dyrt. Men alligevel vælger mange her at følge Jesus. Alligevel vokser kirken her eksplosivt. Mennesker vælger Jesus frem for alt andet, frem for loyalitet mod familien og kærlighed til sig selv. Fordi de tror, at de får så meget mere igen. Fordi de har fundet et helt trygt og godt sted at være, som kan holde til modstand og storme.

Så Jesu ord om at kærligheden til ham skal være stærkere end loyaliteten mod ens familie og kærligheden til en selv og ens liv, får stærk betydning, når man er i en presset situation og møder modstand.

Hvad så med os i dag, her i Vinderslev/Nørskovlund? Hvordan skal vi forstå hans skarpe ord? Vi er ikke forfulgte på grund af vores tro, vi lever i et frit land. Måske kan vi risikere lidt latterliggørelse og rysten-på-hovet her og der, hvis vi taler for meget om Gud faders kærlighed, Jesu død og opstandelse eller Helligåndens kraft i os. Men vi har da ikke på samme måde brug for at vælge mellem loyalitet mod familien eller kærlighed til os selv og så kærlighed til Jesus, har vi vel?

Måske ikke helt på samme måde. Men alligevel. Hvor henter vi vores tryghed og fred? Hvor håber vi, at der er et trygt sted at være for os? Mange af os har det håb til familien. I familiens skød, der ønsker vi, at der skal være godt at være.

Så vi gør alle vores bedste for at vores familier kan være et godt sted at være. Men som vi nok alle oplever indimellem, så lykkes det ikke altid. Familier består af mennesker, og vi mennesker fejler indimellem. Vi vælger os selv frem for andre. Vi vælger den lette løsning og går uden om konflikter

og ærlige snakke, selvom vi ved, det er det bedste. Vi svigter til tider dem, vi holder allermest af. Vi kigger måske for meget på en skærm i stedet for at se hinanden i øjnene. Vi arbejder måske for meget i stedet for at sidde derhjemme i sofaen og tale om hverdagen og fremtiden.

Måske går familien i stykker. Vi kender alle nogle familier, som er gået i stykker. Måske nogle af os selv er en del af en. Så bliver familien lige pludselig ikke et trygt sted at være, så bliver det noget rod. Så bliver det ikke der, vi henter tryghed og fred, men vi længes nærmere efter at komme væk.

Eller vi sætter alt vores håb til os selv. Vi vil gerne kunne stole på os selv. Vi vil gerne kunne trives og bruges vores evner. Vi vil gerne passe ind i de fællesskaber, vi er i. Til tider lykkes det. Jeg føler nogle gange en glæde over, at jeg er et forholdsvis normalt velfungerende menneske. Det er rart, at det er sådan. Men selv forholdsvis normalt velfungerende mennesker fejler. Jeg undlader at gøre gode ting, som jeg burde gøre. Jeg får ikke altid vist nok kærlig opmærksomhed mod mine nærmeste eller mod mennesker, jeg møder. Jeg holder måske i sidste ende mest af mig selv og gør mange ting for at blive set og anerkendt. Den mistanke melder sig i hvert fald ofte. Og indimellem kan jeg tænke onde tanker om andre og nærmest ønske, at det går dem dårligt. Hvor kommer de tanker fra? Hvem har puttet dem ind i mit sind. Eller er det bare en del af mig?

Vi kan, når alt kommer til alt - det er min påstand - dybest set ikke stole på os selv. Vi skaber ikke altid tryghed og fred omkring os. Vi er ikke altid selv godt selskab. Vi kan ikke bygge en tryk verden på vores egne evner, normalitet eller de få dage, hvor vi lykkes med at gøre, som vi gerne vil.

Så hverken vores familier eller vi selv er dybest set altid et godt og trygt sted at være. Hvor er så? Jesus bruger meget energi på at pege på, at Gud Fader er det sted. Jesus brugte sit liv på at give os en plads hos Gud. På at gøre det muligt for os at være helt tæt på Gud. Jesus skaffede os tilgivelse og fred med Gud, han viste os, at vi kan blive forsonede med os selv og med andre, og han viste os helt konkret, hvor stor Guds kærlighed er for os. Så stor, at han lod sine eneste søn føde på jord, leve, dø og opstå, alt sammen for vores skyld.

Der er pga. Jesus skabt et trygt sted til os. Og det er i Guds hånd. Jeg har taget en lille legomand med for at illustrere det. Han er i min hånd. Han er ikke særlig stor i forhold til hånden. Hånden er større. Stærkere. Den holder ham oppe. På samme måde med Gud. Han holder os små mennesker

oppe. Han ønsker, at vi skal være i hans hånd, hvor vi kan være trygge. Han ønsker at bære os gennem livet. I hans hånd kan vi være helt trygge.

Nogle gange tænker vi, at for at vi kan være trygge, så må Gud holde hånden over os, som jeg holder hånden over denne lille legomand nu. Vi tænker, at hvis Gud elsker os, så må han passe på os. Hvis Gud virkelig findes, så må han da sørge for, at der ikke sker os noget ondt.

Når der så sker noget ondt i vores liv, når vi møder modgang, så bliver vi sure på Gud og skælder ham ud. Forståeligt nok. Gud er almægtig og har magt til at forhindre det onde i at ske. Men Guds hånd er ikke primært en hånd, som han holder over os for at beskytte os. Guds hånd er under os og bærer os på trods af alt, hvad der sker med os. Ingen modgang kan skubbe os ud af Guds hånd. Ingen sorger kan blæse os ud af Guds hånd. Ingen død kan dybest set rive os ud af Guds hånd.

Der er ingen automatik, der er ingen tvang. Vi kan selv vælge at være et andet sted end Guds hånd, og det giver Gud os friheden til. Vi kan vælge at være i familiens hånd. Det er godt, og det skal vi være. Men familien er ingen garanti for den tryghed og fred, både her og nu og i det evige liv, som Gud kan give. Vi kan vælge at være i vores egen hånd, at forsøge at holde os selv oppe, når livet er hårdt. At hive os selv op i nakken og drive os selv videre. Vi kan nå langt på vilje, og vi skal gøre tingene, så godt, som vi kan. Men vi kan ikke bære os selv, når vi stilles over for de største fjender. Menneskers svigt. Sygdom. Død. Vores egne fejl og sår. Der har vi brug for et helt stærkt og trygt sted at være. Et sted, hvor vi kan høre Guds hjerte slå og falde helt til ro. Et sted, hvor vi kan hvile i, at uanset hvad der sker, så bærer Gud os. Hvis vi altså vil lade os bære af ham. Hvis vi altså vil tage imod hans kærlighed, som Jesus så stærkt talte om med ord og med sit liv.

Vi skal ikke gøre os fortjent til at være i hans hånd. Vi skal bare kalde. Så finder han os og løfter os op og giver os et helt trygt og godt sted at høre til.

Det er den fremstrakte hånd, som Gud rækker til os i dag og hver dag. Gud ønsker kun, at vi skal finde den tryghed og fred vi søger, hos ham. Helt tæt på ham. I hans stærke hånd.